

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžk/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 3016200624
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3016200624.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: J. J., narodený XX.X.XXXX, toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom v U. U., X., Y. XX, proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, Kancelária Nitra so sídlom v Nitre, Štefánikova trieda 88, o preskúmanie zákonnosti a postupu rozhodnutia žalovaného z 03. augusta 2016, sp. zn. 9853/2016-KaNR, R. z. 50812/16, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. marca 2017, č. k. 11S 171/2016-48, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 28. marca 2017, č. k. 11S 171/2016-48 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „správny súd“) rozsudkom z 28. marca 2017, č. k. 11S 171/2016-48 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie správneho súdu“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy z 03. augusta 2016, sp. zn. 9853/2016-KaNR, R. z.: 50812/16 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy“), ktorým Centrum právnej pomoci, Kancelária Nitra nepriznalo nárok na poskytovanie právnej pomoci žalobcovi. Správny súd žalovanému orgánu verejnej správy náhradu trov konania nepriznal.

2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že pozitívny záväzok štátu umožniť prístup k spravodlivosti osobám materiálne znevýhodneným sa realizuje prostredníctvom zákona č. 327/2005 Z. z., keď z ustanovenia § 1 tohto zákona vyplýva, že jeho účelom je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv a prispieť k predchádzaniu právnych sporov. Štát potom sám, resp. v prevažnej miere,

znáša náklady za poskytnutie právnej pomoci znevýhodneným osobám. Preto je namieste, aby v právnej norme stanovil podmienky, za ktorých bude takáto forma právnej pomoci fyzickým osobám patriť.

3. V snahe vylúčiť zneužívanie tejto právnej úpravy i v prípadoch, v ktorých by nešlo o spravodlivé uplatnenie alebo bránenie práva, je jednou z podmienok poskytnutia právnej pomoci skutočnosť, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu (§ 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z.). Bez splnenia tejto podmienky nemožno žiadaný nárok na poskytnutie právnej pomoci priznať, hoci by žiadateľ ďalšie dve podmienky splnil. Úlohou správneho orgánu nie je prejednať výsledok konania vo veciach podľa § 3 zákona č. 327/2005 Z. z. z vecnej stránky. Za plne opodstatnené však treba považovať oprávnenie správneho orgánu, aby skúmal, či v konkrétnom prípade nejde u žiadateľa o zneužitie práva (šikana), alebo napr. či už zo skutkových tvrdení žiadateľa (bez potreby vykonávať dokazovanie) nie je nepochybné, že jeho návrhu nemožno vyhovieť napr. z dôvodu zániku práva uplynutím času alebo ak je v dôkaznej núdzi. Za obdobnú treba považovať i situáciu, ak žiadateľ vyvracia skutočnosti, ktoré už boli záväzne vyriešené v iných konaniach.

4. Ustanovenie § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí žalovaný orgán verejnej správy pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu prihliadať, avšak na konkrétne skutočnosti, ktoré sú v citovanom ustanovení výslovne uvedené, má Centrum právnej pomoci prihliadať vždy. Táto skutočnosť je demonštratívne vymedzená pojmom „najmä“. Rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je preto v kompetencii žalovaného orgánu verejnej správy a závisí od okolností konkrétneho prípadu. Na túto oblasť sa vzťahuje správna úvaha žalovaného orgánu verejnej správy (diskrečná právomoc správneho orgánu) a správny súd pri prieskume zákonnosti neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 27 ods. 2 a ods. 3 Správneho súdneho poriadku). V takých prípadoch je správny súd oprávnený preskúmať len to, či došlo k výberu z niektorých dovolených možností, ale výber sám zásadne prieskumu nepodlieha.

5. Spornou skutočnosťou v predmetnej veci je otázka zrejmej bezúspešnosti žiadosti žalobcu o priznanie nároku na právnu pomoc podľa zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci.

6. V prejednávanom prípade žalovaný orgán verejnej správy preskúmal dokumenty, ktoré predložil žalobca spolu s podanou žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci a zisťoval, či v danej veci sú podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 327/2005 Z. z. splnené všetky podmienky na poskytnutie právnej pomoci vo veci preskúmania nesúhlasného stanoviska ÚVTOS k žiadosti žalobcu o návštevu priamym kontaktom. S prihliadnutím na ustanovenie § 24 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 475/2005 Z. z. a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2016, sp. zn. 3Sžo/140/2015 žalovaný orgán verejnej správy dospel k záveru, že vo veci, s ktorou sa žalobca obrátil na žalovaný orgán verejnej správy, nie je možné vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu, nakoľko na schválenie, resp. neschválenie návštevy formou priameho kontaktu nie je právny nárok.

7. Nebolo sa možné podľa správneho súdu stotožniť s názorom žalobcu, že žalovaný správny orgán týmto prejednať rozhodnutie vo veci samej a prekročil tak svoju právomoc, ktorá prislúcha súdom. Je pravdou, že žalovaný správny orgán má zrejmu bezúspešnosť sporu zhodnotiť už na základe zbežného posúdenia veci. Za týmto účelom je povinný prihliadnuť nielen na podklady predložené žalobcom (ako aj na iné skutočnosti v § 8 zákona č. 327/2005 Z. z.), ale podľa okolností prípadu aj na všetky ostatné skutočnosti jemu známe, ktoré môžu mať vplyv na posúdenie zrejmej bezúspešnosti sporu. Medzi tieto skutočnosti možno podľa názoru správneho súdu nepochybne zaradiť aj existujúcu judikatúru a názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci samej. Vzhľadom na túto skutočnosť bol žalovaný orgán verejnej správy v rámci svojho postupu oprávnený prihliadať na závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2016, sp. zn. 3Sžo/140/2015, v ktorom konaní bola riešená totožná problematika ako vo veci, v ktorej žalobca žiada o priznanie právnej pomoci, a ktoré rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo navyše zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2016. V danej veci predmetom prieskumu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo rozhodnutie, ktorým súd zastavil konanie o návrhoch žalobcu (odsúdeného) na preskúmanie nesúhlasného stanoviska žalovaného orgánu verejnej správy k žiadosťiam žalobcu o

vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z. z.. Súd dospel k záveru, že ide o rozhodnutie, ktoré nepodlieha súdnemu prieskumu, a preto konanie zastavil. Na odvolanie žalobcu odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil a konštatoval, že nesúhlasné stanovisko žalovaného orgánu verejnej správy k žiadostiam odsúdeného o vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z. z. nie je typickým individuálnym správny aktom, a preto nepodlieha revízií riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom konaní, ani preskúmaniu súdom.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky tak vo vyššie uvedenom uznesení zverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 7/2016 s konečnou platnosťou posúdil totožnú právnu vec, ako je vec, v ktorej sa žalobca domáha priznania bezplatnej právnej pomoci. Nakoľko však žalobca nepredložil žiadne ďalšie dokumenty, ktorými by preukázal možnosť úspechu v súdnom konaní, v ktorom o právnu pomoc žiada, žalovaný orgán verejnej správy dôvodne dospel k záveru o zrejmej bezúspešnosti tohto konania. V tejto súvislosti správny súd poukázal na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2012, sp. zn. 6Sžo/36/2011, v zmysle ktorého nemožno za správny považovať výklad, že posúdenie otázky zrejmej bezúspešnosti sporu sa má ponechať len na tvrdení žiadateľa s tým, že potom by posudzoval len otázku materiálnej núdze žiadateľa a otázku hodnoty sporu, pričom by priznal nárok aj v prípade, keď žiadateľ nemá dôkaz, ktorým by pred súdom preukázal oprávnenosť jeho nároku. Takýto postup by totiž znamenal v jednotlivých prípadoch uplatnenie šikanózných návrhov založených na tvrdení žalobcu, ktoré nevie preukázať.

9. Žalobca ďalej namietal, že postupom žalovaného orgánu verejnej správy mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko je nemajetný. K tomuto tvrdeniu krajský súd uvádza, že na poskytnutie bezplatnej právnej pomoci musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky. Samotná nemajetnosť, bez preukázania, že boli splnené ďalšie dve podmienky stanovené v § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., nie je dôvodom na poskytnutie právnej pomoci. Uvedené námietku žalobcu tak správny súd považoval za nedôvodnú.

10. Správny súd záverom uviedol, že značná časť žalobných námietok sa týkala zákonnosti nesúhlasného stanoviska ÚVTOS a právneho posúdenia sporu, v rámci ktorého žalobca žiada o právnu pomoc. Tieto námietky sa však týkajú konania vo veci samej a nie sú predmetom prieskumu v tejto fáze konania, teda vo fáze zisťovania, či v konaní vo veci samej sú dôvody na poskytnutie právnej pomoci v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z.. Ako však uviedol aj žalobca, správnu žalobu vo veci samej podal na Krajský súd v Trnave, ktorý sa v rámci jeho právomoci posúdením správnej žaloby už zaoberal a žalobu odmietol a postúpil ju Krajskej prokuratúre v Trnave. Ide tak o obdobný postup (avšak za účinnosti Správneho súdneho poriadku), aký bol dodržaný aj v konaní potvrdenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo vyššie spomínanom uznesení sp. zn. 3Sžo/140/2015. Tieto skutočnosti tak nasvedčujú správnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy, v ktorom dospel k záveru, že nie je splnená jedna z podmienok priznania bezplatnej právnej pomoci, a to, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd dospel k záveru, že žalovaný orgán verejnej správy v prejednávanej veci riadne posúdil, či v konaní, v rámci ktorého žalobca žiada o poskytnutie právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z., sú splnené podmienky podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 327/2005 Z. z.. Žalovaný správny orgán postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci rozhodol vecne a právne správne a preskúmané rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Z uvedených dôvodov správny súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol (§ 190 Správneho súdneho poriadku).

12. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 168 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého žalovanému orgánu verejnej správy prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

13. Žalobca bol v konaní neúspešný, a preto správny súd o trovách konania rozhodol podľa § 168 Správneho súdneho poriadku tak, že úspešnému žalovanému orgánu verejnej správy náhradu trov nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

14. Žalobca (sťažovateľka) podal riadne a včas proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. marca 2017, č. k. 11S 171/2016-48 kasačnú sťažnosť (ďalej len „podaná kasačná sťažnosť“ a „kasačná sťažnosť žalobcu“), v ktorej sa domáhala aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“) zrušil rozhodnutie správneho súdu a podľa povahy mu vrátil vec na ďalšie konanie alebo aby zmenil rozhodnutie správneho súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy. K podanej kasačnej sťažnosti sa žalovaný orgán verejnej správy nevyjadril.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ Správneho súdneho poriadku v spojení s § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 Správneho súdneho poriadku a § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 Správneho súdneho poriadku), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a § 57 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 Správneho súdneho poriadku, § 441 Správneho súdneho poriadku a § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle kasačného súdu (www.nsud.sk) podľa § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, po neverejnej porade senátu (§ 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

16. Predmetom konania pred správnym súdom bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy z 03. augusta 2016, sp. zn. 9853/2016-KaNR, R. z. 50812/16, ktorým Centrum právnej pomoci, Kancelária Nitra nepriznalo žalobcovi nárok na poskytovanie právnej pomoci z dôvodu, že vo veci, s ktorou sa žalobca obrátil na žalovaný orgán verejnej správy nebola vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu, čím žalobca nesplnil jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc.

17. Kasačný súd sa v prvom rade musí vysporiadať s námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho súdu pre jeho nedostatočné odôvodnenie v zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ Správneho súdneho poriadku, ktorú vzniesol žalobca v podanej kasačnej sťažnosti. V prípade, že je námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu dôvodná, už táto okolnosť musí viesť podľa názoru kasačného súdu k zrušeniu rozhodnutia správneho súdu.

18. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho súdu vidí žalobca v tom, že správny súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal so žalobnou argumentáciou vo veci samej opierajúcou sa o rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva.

19. Na úvod kasačný súd uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces, ako aj pojmu právneho štátu, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť, v správnom súdnictve s odkazom na ustanovenie § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu potom musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na druhej strane. Nepreskúmateľné rozhodnutie tiež nedáva dostatočné záruky pre to, že nebolo vydané v dôsledku ľubovôle a spôsobom porušujúcim ústavné zaručené právo na spravodlivý proces.

20. Kasačný súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn.

I. ÚS 741/06 podľa ktorého „odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“.

21. Podľa názoru kasačného súdu je správny súd povinný sa vo svojom rozhodnutí vždy riadne vysporiadať so všetkými podstatnými žalobnými námietkami. Ak správny súd správnu žalobu zamietne, pričom sa zabudne zaoberať niektorou z podstatných námietok žalobcu v podanej správnej žalobe, neostáva kasačnému súdu nič iné, ako jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť v zmysle § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie a to i vtedy, ak by žalobné námietky kasačný súd mohol sám spoľahlivo posúdiť z obsahu predložených spisov.

22. V prejednávanej veci kasačný súd z obsahu súdneho spisu zistil, že správny súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými žalobnými námietkami žalobcu, keď úplne odignoroval jeho právnu argumentáciu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva. Tým správny súd porušil jednak ustanovenie § 134 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého správny súd preskúmava rozhodnutie orgánu verejnej správy v medziach žalobných bodov, ako aj právo žalobcu na spravodlivý proces.

23. Kasačný súd musí preto námitke žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia správneho súdu, ktorá spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho súdu, čo má za následok vadu konania v zmysle § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, priznať relevanciu. Správny súd sa úplne opomenul venovať námitkam žalobcu uvedených v bodoch 78 až 96 podanej správnej žaloby, ktorých správnosť žalobca vyvodzoval z rozsiahlej rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, a vzal za jediné správne závery judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 7/2016 bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom reagoval na námietky žalobcu, ktoré ich spochybňovali.

27. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu musí byť podľa kasačného súdu zrejmé, prečo správny súd žalobnú argumentáciu žalobcu, smerujúcu k rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva považoval za nesprávnu či vyvrátenú. Keďže rozhodnutie správneho súdu takéto odôvodnenie neobsahuje, považuje ho kasačný súd za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

28. S ohľadom na uvedené závery kasačný súd nie je nateraz oprávnený posudzovať spornú otázku z vecného hľadiska. Vecné posúdenie by bolo predčasné, kasačný súd by vec posudzoval namiesto správneho súdu a tým by účastníkov konania pripravil o posúdenie veci nižšou súdnou inštanciou.

29. Kasačný súd konštatuje, že ak žalobca v konaní pred správnym súdom uplatnil námietky, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia správneho súdu správny súd náležite nevysporiadal, je nutné rozhodnutie správneho súdu považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok, že nesprávnym procesným postupom správneho súdu bolo znemožnené žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku).

30. Kasačný súd preto dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná v zmysle § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, a preto rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 28. marca 2017, č. k. 11S 171/2016-48 zrušil a vec mu vrátil podľa § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie.

31. Vzhľadom na povahu rozhodnutia kasačného súdu, nie je nateraz potrebné, ani vhodné, podľa kasačného súdu požiadať Európsky súd pre ľudské práva o vydanie poradného stanoviska k výkladu článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo vzťahu k prejednávanej veci.

Napokon jedná sa o možnosť, nie povinnosť kasačného súdu.

32. Žalobca v podanej kasačnej sťažnosti tiež namietal zaujatosť sudcov, ktorí rozhodovali vo veci vedenej a rozhodnutej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Sžo/140/2015.

33. Podľa § 87 ods. 1 až ods. 3 Správneho súdneho poriadku sudca správneho súdu je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, účastníkom konania, ich zástupcom alebo k osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti, alebo ak konal, či rozhodoval vo veci ako zamestnanec orgánu verejnej správy. Vylúčený je i sudca správneho súdu, ktorý prejednával a rozhodoval tú istú vec na správnom súde inej inštancie. Dôvodom na vylúčenie sudcu správneho súdu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

34. Podľa § 90 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa účastník konania podávajúci námietku o dôvode vylúčenia dozvedel a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, správny súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému správnenému súde nepredkladá. Ustanovenie § 58 ods. 1 sa nepoužije.

35. Kasačný súd na podanie žalobcu, ktorým namietal zaujatosť sudcov kasačného súdu v zmysle ustanovenia § 90 ods. 2 Správneho súdneho poriadku neprihliadol, keď žalobca namietal zaujatosť sudcov, ktorí sa nepodieľali na prejednávaní a rozhodovaní veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 8SŽk/16/2017.

36. V ďalšom konaní bude úlohou správneho súdu postupovať pri preskúvaní rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy vo vyššie naznačenom smere (§ 469 Správneho súdneho poriadku). Jeho úlohou bude v ďalšom konaní, vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia správneho súdu so všetkými podstatnými námietkami, ktoré uplatnil žalobca v správnej žalobe, ktorá smeruje proti rozhodnutiu žalovaného orgánu verejnej správy. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne správny súd aj o náhrade trov konania v konaní o kasačnej sťažnosti (§ 467 ods. 3 Správneho súdneho poriadku).

37. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.